

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 lipca 2017 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji ponownie ustalił od dnia 1 października 2017 r. wysokość policyjnej renty rodzinnej należnej **M. W.** po zmarłym emerycie –J. W., ustalając wysokość miesięcznego świadczenia wraz z przysługującymi wzrostami i dodatkami na kwotę 1747,19 zł. Organ rentowy przyjął podstawę wymiaru świadczenia jakie przysługiwało zmarłemu w kwocie 4722,85 zł, przy ustaleniu wysokości emerytury zmarłego uwzględniono usługę określoną w zestawieniu dołączonym do decyzji, emerytura, od której naliczana jest renta rodzinna stanowi 46,37 % podstawy wymiaru świadczenia zmarłego. Wysokość emerytury zmarłego, od której naliczona jest renta rodzinna została ograniczona do kwoty przeciętnej emerytury ogłoszonej przez Prezesa ZUS i wynosi kwotę 2069,02 zł. Renta rodzinna dla jednej osoby uprawnionej stanowiąca 85% podlega ograniczeniu do kwoty przeciętnej renty rodzinnej tj kwoty 1747,19 zł.

Jako podstawę prawną decyzji wskazano przepisy - art. 24a w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708, z późn. zm. dalej jako ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy) oraz otrzymaną z IPN Informację z dnia 12.05. 2017 r.

/decyzja k. nienum. akt MSWiA/

Wnioskodawczyni odwołała się od powyższej decyzji, zarzucając naruszenie m.in. art. 2, 10, 30, 32, 45, 47,64, 67 Konstytucji oraz przepisów Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Wniosła o przyznanie świadczenia w dotychczasowej wysokości oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

/odwołanie – k.2/

W odpowiedzi na odwołanie Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy wskazał, iż zaskarżona decyzja została wydana na podstawie art. 24a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708, z późn. zm.), w brzmieniu ustalonym przez przepisy ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 roku, poz. 2270).

/odpowiedź na odwołanie – k. 33/

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 kwietnia 2018 r postępowanie w sprawie zostało zawieszone na podstawie art. 177 § 1 pkt. 3¹ kpc.

/postanowienie wraz z uzasadnieniem - k.49/

Postanowieniem z dnia 31.01.2023 r Sąd Okręgowy w Warszawie podjął zawieszone postępowanie.

/postanowienie – k. 68/

Postanowieniem z dnia 22.03.2023 r Sąd Okręgowy w Warszawie na podstawie art. 461 § 3 kpc sprawę przekazał do rozpoznania i rozstrzygnięcia Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

/postanowienie – k. 78/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Mąż wnioskodawczyni J. W. urodził się w dniu (...),

/ bezsporne/

W okresie służby zajmował stanowiska:

- od 16.09.1978 – K. (...) S., Wydział Paszportów, referent
- od 1.08.1979 - K. (...) S., Wydział Paszportów, młodszy inspektor
- 1.10.1979 – 20.05.1982 – (...) L., słuchacz
- od 21.05.1982 – K. (...) S. do dyspozycji komendanta
- od 1.06.1982 - K. (...)S., Wydział Paszportów, inspektor
- od 1.12.1982 - K. (...) S., Wydział V, inspektor
- od 1.05.1983 - K. (...) S., Grupa (...), inspektor
- od 1.11.1983 - (...) S., Grupa (...), starszy inspektor-
- od 1.12.1986 – W. (...) S., Wydział Paszportów, inspektor
- od 31.07.1990 – W. (...)S., starszy inspektor.

/przebieg służby – k. 56/

Do zakresu działań Biura paszportów należało, m.in. wystawianie i wydawanie dokumentów paszportowych, wyrażanie zgody lub udzielanie opinii odnośnie m.in. wiz wjazdowych, osiedlenia, azylu, wydalania, rozpatrywanie odwołań w sprawach paszportowych, uczestniczenie w operacyjnym zabezpieczeniu międzynarodowej wymiany osobowej, prowadzenie ewidencji osób wyjeżdżających do krajów kapitalistycznych i przyjeżdżających z tych krajów obywateli polskich, zakładanie, aktualizowanie i przechowywanie akt paszportowych, prowadzenie ewidencji zastrzeżeń wyjazdów.

Pion V. (...) realizował zadania operacyjne związane z ochroną ustroju PRL w najważniejszych zakładach przemysłowych i budowlanych oraz gospodarki komunalnej, spółdzielczości pracy, przedsiębiorstwach handlowych oraz komunikacyjnych, obiektach łączności i urzędach administracji. Chroni je m.in. przed sabotażem dywersją, zorganizowaną działalnością antysocjalistyczną i inną szkodliwą działalnością polityczną, zakłóceniami powodowanymi konfliktami społecznymi.

/zarządzenia organizacyjne – k. 146 – 186/

W okresie służby J. W. posiadał pozytywne opinie, był oceniany jako funkcjonariusz zdyscyplinowany, samodzielny, obowiązkowy, przejawiający inicjatywę. Nie był karany dyscyplinarnie. Od 1991 roku pracował w Policji na stanowisku dzielnicowego, a następnie w Wydziale P. (...) protokołu warunków służby wynika, że służbę pełnił na stanowiskach administracyjnych oraz operacyjnych, brał udział w służbach zewnętrznych w zabezpieczeniu ładu i porządku publicznego, uczestniczył w patrolach, zasadzkach, pościgach

/opinie służbowe, raport, protokół w aktach osobowych zał do akt/

Z informacji Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu Oddziałowe Archiwum IPN w W., sporządzonej dla organu rentowego w dniu 12.05.2017 r. wynika, iż J. W., w okresie od 16.09.1978 r. do 31.07.1990 pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708, z późn. Zm) / art. 13 b ust 1 pkt 5 lit. b tiret 7, lit. c tiret 6, lit. e tiret 7/

/ informacja k.6 akt MSWiA, pismo IPN k. 106/

Decyzją z dnia 14.11. 2005 r. przyznano wnioskodawczyni. prawo do policyjnej renty rodzinnej w związku ze śmiercią męża.

/decyzja w aktach MSWiA k. nienum./

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Strony postępowania nie zakwestionowały zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie zgromadzonej dokumentacji, dlatego należało przyjąć wiarygodność zawartych w niej treści.

Koniecznym staje się również podkreślenie, że organ rentowy nie przedstawił w toku procesu żadnych rzetelnych dowodów na okoliczność przestępczej działalności męża wnioskodawczyni w spornym okresie jego służby w jednostkach wymienionych w treści ustawy zaopatrzeniowej.

Analiza akt osobowych męża wnioskodawczyni wskazują, że ww nie dopuścił się żadnych czynów, które mogłyby dać podstawę do obniżenia renty rodzinnej jego żonie. W świetle dokumentów osobowych i informacji IPN nie ma żadnych dowodów na to, że małżonek odwołującej doprowadził do naruszenia praw człowieka. Nie ma informacji, aby ktokolwiek uzyskał w IPN status osoby pokrzywdzonej w wyniku działań męża wnioskodawczyni. W toku postępowania organ emerytalny nie składał dalszych wniosków dowodowych.

Zdaniem Sądu organ rentowy nie ujawnił zatem żadnych dowodów przestępczej działalności J. W.. Jedynym dowodem miały być informacje pozyskane z Instytutu Pamięci Narodowej, oparte wyłącznie o teczkę osobową męża wnioskodawczyni. Jak wyżej wskazano, z materiału dowodowego nie wynika nic, co mogłoby świadczyć o przestępczej działalności ww, natomiast sama praca w organach państwa totalitarnego nie jest wystarczającą przesłanką do wnioskowania przez ustawodawcę, że była to służba niegodna postawy przeciętnego obywatela państwa, o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia.

Sąd pominął dowód z przesłuchania wnioskodawczyni, bowiem nie miała ona żadnej wiedzy istotnej z punktu widzenia rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela stanowisko domniemania zgodności z Konstytucją przepisów prawa. Oznacza to, że Sąd nie będzie odnosił się do kwestii konstytucyjności art. 24a w związku z art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708, z późn. zm.).

Należy zwrócić uwagę, że postanowieniem z dnia 24.01.2018 roku Sąd Okręgowy w Warszawie wystąpił do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym, dotyczącym zgodności z Konstytucją przywołanych powyżej przepisów. Na dzień wyrokowania w tej sprawie Trybunał Konstytucyjny nie zajął stanowiska.

W dniu 1 stycznia 2017 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz.), na mocy której wprowadzono art. 13b ustalający katalog cywilnych i wojskowych instytucji i formacji, w których służba od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. jest uznawana za służbę na rzecz totalitarnego państwa. Ustawa zmieniająca wprowadziła także zasady ustalania wysokości policyjnej emerytury i renty inwalidzkiej nakazując stosowanie art. 15c i 22a ustawy. Przepisy te stanowią, iż w przypadku osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi 0% podstawy wymiaru - za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b i 2,6% podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz 2-4. Wysokość emerytury ustalonej zgodnie z tymi przepisami nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury wypłacanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (art. 15c). Natomiast rentę inwalidzką ustaloną zgodnie z art. 22 zmniejsza się o 10% podstawy wymiaru za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b (art. 22a). Ustawodawca zobowiązał też organ rentowy do wszczynania z urzędu postępowania w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczeń i wysokości świadczeń stosownie do wyżej wymienionych przepisów (art. 2).

Powołany a zastosowany wobec wnioskodawczyni przepis art. 24a wprowadzono na mocy art. 1 ustawy z 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym.... i jest to już druga regulacja powodująca obniżenie emerytur a teraz także rent inwalidzkich a w konsekwencji i rent rodzinnych po osobach, które pełniły "służbę w organach bezpieczeństwa PRL", które to pojęcie obecnie zastąpiono pojęciem "służby na rzecz państwa totalitarnego".

Przepis art. 15c i 22 a ustawy zaopatrzeniowej dotyczy „osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b”. Z treści przepis art. 13b ustawy zaopatrzeniowej wynika, iż za służbę na rzecz totalitarnego państwa uznaje służbę od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. w wymienionych następnie cywilnych i wojskowych instytucjach i formacjach:

Resort (...) Komitetu (...);

M. (...);

Komitet do (...);

jednostki organizacyjne podległe organom, o których mowa w pkt 1-3,
a w szczególności jednostki Milicji Obywatelskiej w okresie do dnia 14 grudnia 1954 r.;

służby i jednostki organizacyjne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, i ich poprzedniczki, oraz ich odpowiedniki terenowe:

nadzorujące prace jednostek wypełniających zadania: wywiadowcze, kontrwywiadowcze, Służby Bezpieczeństwa, czynności operacyjno-techniczne niezbędne w działalności Służby Bezpieczeństwa, odpowiedzialne za szkolnictwo, dyscyplinę, kadry i ideowo-wychowawcze aspekty pracy w służbie bezpieczeństwa:

Gabinet Ministra Spraw Wewnętrznych,

Główny Inspektorat Ministra Spraw Wewnętrznych, z wyłączeniem Zespołu do spraw Milicji Obywatelskiej w wojewódzkich komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich urzędach spraw wewnętrznych,

Wojskowa Służba Wewnętrzna Jednostek Wojskowych MSW,

Zarząd Ochrony Funkcjonariuszy,

wypełniające zadania wywiadowcze i kontrwywiadowcze:

Departament I,

Departament II,

Biuro Paszportów, od dnia 1 kwietnia 1964 r.,

Biuro A,

Biuro Szyfrów,

Biuro (...),

wydziały paszportów, od dnia 15 lipca 1964 r.,

Zwiad Wojsk Ochrony P.,

Inspektorat I,

samodzielne grupy specjalne,

wypełniające zadania Służby Bezpieczeństwa:

Departament Ochrony Konstytucyjnego Porządku Państwa,

Departament Ochrony (...),

Departament Studiów i (...),

Departament III,

Departament IV,

Departament V,

Departament VI,

Główny Inspektorat Ochrony (...), od dnia 27 listopada 1981 r.,

Biuro Śledcze,

Departament Społeczno-Administracyjny,

Biuro Studiów Służby Bezpieczeństwa,

Biuro Rejestracji Cudzoziemców,

Zarząd Kontroli (...) G.,

Biuro Ochrony Rządu,

Samodzielna Sekcja Operacyjno-Ochronna,

Inspektorat Operacyjnej Ochrony Elektrowni (...) w Ż.,

wykonywujące czynności operacyjno-techniczne niezbędne w działalności Służby Bezpieczeństwa:

Biuro (...),

Biuro (...),

Biuro C,

Biuro (...), w tym Zakład (...),

Departament (...), w tym Zakład (...),

Biuro W,

Departament PESEL,

Zarząd Łączności, od dnia 1 stycznia 1984 r.,

Wydział Zabezpieczenia Operacyjnego,

Samodzielna (...) P,

Inspektorat A.-Informacyjny,

odpowiedzialne za szkolnictwo, dyscyplinę, kadry i ideowo-wychowawcze aspekty pracy w Służbie Bezpieczeństwa:

Departament Kadr, z wyłączeniem terenowych odpowiedników jako całości w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych,

Departament (...) i (...), z wyłączeniem terenowych odpowiedników jako całości w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych,

Zarząd (...)Wychowawczy,

Biuro Historyczne,

Akademia Spraw Wewnętrznych, a w jej ramach kadra naukowo-dydaktyczna, naukowa i naukowo-techniczna pełniąca służbę w Wydziale (...) Państwa Akademii Spraw Wewnętrznych oraz na etatach Służby Bezpieczeństwa, a także słuchacze i studenci, którzy przed skierowaniem do Akademii Spraw Wewnętrznych pełnili służbę, o której mowa w pkt 5 i 6 oraz ust. 2 pkt 1,

Centrum Wyszkożenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w L., a w jego ramach kadra naukowo-dydaktyczna, naukowa, naukowo-techniczna oraz słuchacze i studenci,

Wyższa Szkoła (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w L., a w jej ramach kadra naukowo-dydaktyczna, naukowa, naukowo-techniczna oraz słuchacze i studenci,

Szkoła Chorążych Biura (...) a w jej ramach kadra naukowo-dydaktyczna, naukowa, naukowo-techniczna oraz słuchacze i studenci,

Szkoła Chorążych Milicji Obywatelskiej z siedzibą w W., a w jej ramach kadra naukowo-dydaktyczna, naukowa, naukowo-techniczna oraz słuchacze i studenci,

Wydział Pracy Operacyjnej w Ośrodku (...) w Ł., a w jego ramach kadra naukowo-dydaktyczna, naukowa oraz naukowo-techniczna,

Samodzielna Sekcja Kadr,

Samodzielna Sekcja Kadr i (...),

Samodzielna Sekcja (...) i Sprawozdawczości,

Samodzielna Sekcja O.-Organizacyjna;

jednostki organizacyjne Ministerstwa Obrony Narodowej i ich poprzedniczki:

Informacja Wojskowa oraz podległe jej jednostki terenowe, w tym Organa informacji (...) Organizacji (...) oraz Organa informacji Wojskowego Korpusu Górniczego,

Wojskowa Służba Wewnętrzna, w tym Zarząd Wojskowej Służby Wewnętrznej Korpusu (...) Wewnętrznego i Wojsk Ochrony P. i jego poprzedniczki,

Zarząd (...) S. Generalnego Wojska Polskiego,

inne służby Sił Zbrojnych prowadzące działania operacyjno-rozpoznawcze lub dochodzeniowo-śledcze, w tym w rodzajach broni oraz w okręgach wojskowych.

Zgodnie z art. 13b ust. 2 Ustawy, za służbę na rzecz totalitarnego państwa uznaje się również:

służbę na etacie:

Ministra Spraw Wewnętrznych,

funkcjonariusza nadzorującego służby i jednostki organizacyjne wymienione w ust. 1 pkt 5,

komendanta wojewódzkiego, zastępcy komendanta wojewódzkiego, powiatowego, miejskiego lub dzielnicowego do spraw bezpieczeństwa, zastępcy komendanta wojewódzkiego, powiatowego, miejskiego lub dzielnicowego do spraw Służby Bezpieczeństwa, zastępcy szefa wojewódzkiego, rejonowego, miejskiego lub dzielnicowego urzędu spraw wewnętrznych do spraw Służby Bezpieczeństwa,

zastępcy komendanta wojewódzkiego, powiatowego lub miejskiego do spraw polityczno-wychowawczych, zastępcy szefa wojewódzkiego, rejonowego lub miejskiego urzędu spraw wewnętrznych do spraw polityczno-wychowawczych,

oficera szkolenia operacyjnego Służby Bezpieczeństwa w wydziałach kadr i szkolenia komend wojewódzkich Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich urzędach spraw wewnętrznych,

funkcjonariusza w referacie do spraw bezpieczeństwa w wydziale kadr komendy wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej,

starszego inspektora przy zastępcy komendanta wojewódzkiego do spraw Służby Bezpieczeństwa,

słuchacza na kursach Służby Bezpieczeństwa, organizowanych przez jednostki i szkoły wchodzące w skład Ministerstwa Spraw Wewnętrznych;

okres odbywania szkolenia zawodowego w szkołach i na kursach Służby Bezpieczeństwa przez funkcjonariuszy pełniących służbę, o której mowa w pkt 1 i ust. 1;

okres oddelegowania funkcjonariuszy pełniących służbę, o której mowa w pkt 1 i ust. 1, do innych instytucji państwowych, w tym przeniesienia na etaty niejawne w kraju lub poza granicami Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Zgodnie z art. 13c ustawy zaopatrzeniowej, za służbę na rzecz totalitarnego państwa nie uznaje się służby w rozumieniu art. 13b, która rozpoczęła się po raz pierwszy nie wcześniej niż w dniu 12 września 1989 r. (pkt 1) oraz której obowiązek wynikał z przepisów o powszechnym obowiązku obrony (pkt 2).

Zasadniczą kwestią do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było ustalenie zatem, czy mąż odwołującej się w spornym okresie „pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa”.

W celu ustalenia wysokości emerytury i renty inwalidzkiej oraz renty rodzinnej od dnia 1 października 2017 r., organ emerytalny został zobowiązany do wystąpienia do Instytutu Pamięi Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z wnioskiem o sporządzenie informacji, o której mowa w art. 13a ust. 1. (art.15c ust. 4 i 22 ust. 4) ustawy zaopatrzeniowej, Z treści art. 13 a ust. 4 ustawy zaopatrzeniowej wynika, iż Informacja o przebiegu służby, o której mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) dane osobowe funkcjonariusza, o których mowa w ust. 2;
- 2) wskazanie okresów służby na rzecz totalitarnego państwa, o których mowa w art. 13b;
- 3) informację, czy z dokumentów zgromadzonych w archiwach Instytutu Pamięi Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu wynika, że funkcjonariusz w tym okresie, bez wiedzy przełożonych, podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego.

Przedmiotowa informacja o przebiegu służby, jest równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe organy służb, o których mowa w art. 12. (art. 13a ust. 5 ustawy zaopatrzeniowej). **Organ rentowy, będąc związany informacją z IPN , w której wskazano, że w spornym okresie odwołujący pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy zaopatrzeniowej, ustalił ponownie odwołującej od dnia 1 października 2017 r. wysokość renty rodzinne.** Tymczasem postępowanie przed sądem (na skutek odwołania od decyzji organu rentowego) nie podlega ograniczeniom dowodowym, co wynika wprost z art. 473 k.p.c., zatem każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, Sąd nie jest związany środkami dowodowymi dla dowodzenia przed organami rentowymi. Okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowadniane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 kwietnia 1999 r., II UKN 69/98, OSNP 2000/11/439). Informacja o przebiegu służby jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 k.p.c. i mogą być przeprowadzone przeciwko niej przeciwdowody. „Sąd ubezpieczeń społecznych, rozpoznający sprawę w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. w sprawie ponownego ustalenia (obniżenia) wysokości emerytury policyjnej byłego funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa, nie jest związany treścią informacji o przebiegu służby w organach bezpieczeństwa państwa przedstawionej przez Instytut Pamięi Narodowej zarówno co do faktów (ustalonego w tym zaświadczeniu przebiegu służby), jak i co do kwalifikacji prawnej tych faktów (zakwalifikowania określonego okresu służby jako służby w organach bezpieczeństwa państwa). –vide: postanowienie SN z 9.12.2011 r., II UZP 10/11, OSNP 2012, nr 23-24, poz. 298.)

Ustawa zmieniająca z 2016 r. ustawę zaopatrzeniową jest tzw. drugą ustawą dezubekizacyjną. Pierwsza ustawa dezubekizacyjna tj. ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego

Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2009 r. Nr 24, poz. 145) wprowadziła do ustawy zaopatrzeniowej art. 15b, którego przepis ust. 1 stanowił, że w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi:

0,7% podstawy wymiaru – za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990;

2,6 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz pkt 2-4.

Organami bezpieczeństwa państwa, w których służba skutkowałą zastosowaniem mniej korzystnego wskaźnika w wysokości 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby – zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 2141), do której odwołał się ustawodawca były:

Resort (...) Komitetu (...);

Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego;

Komitet do (...);

jednostki organizacyjne podległe organom, o których mowa w pkt 1-3, a w szczególności jednostki Milicji Obywatelskiej w okresie do dnia 14 grudnia 1954 r.;

instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych;

Akademia Spraw Wewnętrznych;

Zwiad Wojsk Ochrony P.;

Zarząd Główny (...) Wewnętrznej jednostek wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe mu komórki;

Informacja Wojskowa;

Wojskowa Służba Wewnętrzna;

Zarząd (...) S. Generalnego Wojska Polskiego;

inne służby Sił Zbrojnych prowadzące działania operacyjno-rozpoznawcze lub dochodzeniowo-śledcze, w tym w rodzajach broni oraz w okręgach wojskowych;

Zgodnie z art. 2 ust. 3 ww. ustawy, jednostkami Służby Bezpieczeństwa, w rozumieniu ustawy, są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami.

Ówczesna nowelizacja skutkowałą obniżeniem emerytury funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa począwszy od dnia 1 stycznia 2010 roku.

W orzecznictwie jednoznacznie stwierdzono, że tak obniżone świadczenie może być niższe od 40% podstawy jego wymiaru, uznając równocześnie, że art. 15b ustawy nowelizującej z 2009 r. nie naruszył zasady równości

lub proporcjonalności świadczeń, bowiem tak uzyskane przywileje nie podlegają ochronie z racji działań ukierunkowanych na zwalczanie przyrodzonych praw człowieka i tym samym funkcjonariusze nie mają prawa podmiotowego ani tytułu moralnego domagania się utrzymania przywilejów zaopatrzeniowych za okresy zniewalania dążeń niepodległościowych (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011 r., II UZP 2/11, OSN 2011 nr 15-16, poz. 210).

W pierwszej ustawie dezubekizacyjnej, w celu wskazania kręgu podmiotowego, do którego odnosi się nowelizacja ustawy zaopatrzeniowej ustawodawca użył zwrotu „osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa”; dalej odwołując się do przepisu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, który wymieniał określone instytucje i formacje. Zwrot „osoba, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa” wyraźnie wskazuje, że dotyczy on każdego funkcjonariusza, który pełnił służbę w wyszczególnionych w art. 2 ww. ustawy instytucjach i formacjach. W drugiej ustawie dezubekizacyjnej ustawodawca wprowadził pojęcie „osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa”. Mając na uwadze jedną z zasad techniki prawodawczej, zawartą w § 10 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 283) wg której: do oznaczenia jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń, a różnych pojęć nie oznacza się tymi samymi określeniami, stwierdzić należy, iż pojęcie „osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa” nie jest pojęciem tożsamym z pojęciem „osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa”. Nie obowiązuje także zasada wskazująca, iż osoba, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa pełniła jednocześnie służbę na rzecz totalitarnego państwa”, aczkolwiek nie jest wykluczony oczywiście zbieg tych pojęć w stosunku do danej osoby.

Ustalić zatem należało, czy mąż odwołującej był funkcjonariuszem, który pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy: „kryterium "służby na rzecz totalitarnego państwa" określone w art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej powinno być oceniane na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka.” – vide: uchwała SN z 16.09.2020 r., III UZP 1/20, LEX nr 3051750) Sam fakt przynależności funkcjonariusza do wymienionych w przepisie art. 13b ustawy zaopatrzeniowej instytucji lub formacji (kryterium formalne) nie jest zatem wystarczający do uznania, iż dany funkcjonariusz taką służbę pełnił.

W uzasadnieniu uchwały z 16 września 2020 r., III UZP 1/20 SN wskazał na pojęcie "służby na rzecz totalitarnego państwa" sensu stricto i largo i wyjaśnił, iż „ Pojęcie sensu stricto powinno objąć lata 1944-1956 i wiązać się wyłącznie z miejscem pełnienia służby, o ile oczywiście nie zostaną wykazane przez zainteresowanego przesłanki z art. 15c ust. 5 ustawy z 1994 r. lub w informacji o przebiegu służby, wskazane zostaną okoliczności z art. 13a ust. 4 pkt 3 ustawy z 1994 r.

Pojęcie sensu largo obejmie zaś okres wskazany w art. 13b, czyli łączy w sobie cechy okresu totalitarnego i posttotalitarnego (autorytarnego) oraz pierwszego okresu po transformacji, to jest od utworzenia rządu T. M.. W tym ujęciu zakres podmiotowy ustawy jest szeroki, gdyż odnosi się przede wszystkim do funkcjonariuszy, którzy pozytywnie zostali zweryfikowani 30 lat temu i dziś są beneficjentami systemu emerytalnego. Tak interpretowane pojęcie zostanie ukierunkowane na funkcje, jakie pełnił i zadania, jakie podczas służby wykonywał funkcjonariusz. Z uzasadnieniu uchwały SN z 16 września 2020 r., III UZP 1/20 wynika jednoznacznie, iż „stwierdzenie pełnienia służby na rzecz totalitarnego państwa w okresie od 22 lipca 1944 r. do 31 lipca 1990 r. nie może być dokonane wyłącznie na podstawie informacji Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (kryterium formalnej przynależności do służb), lecz na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka służących reżimowi komunistycznemu (art. 13b ust. 1 w związku z art. 13a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej). Nie bez znaczenia pozostaje także długość okresu pełnienia służby, jej historyczne umiejscowienia w okresie od 22 lipca 1944 r. do 31 lipca 1990 r., miejsce pełnienia służby, zajmowane stanowiska czy stopień służbowy.”

Służbą na rzecz totalitarnego państwa będzie więc taka służba, która polega na realizowaniu i wdrażaniu totalitarnej funkcji państwa. Będzie to więc służba w określonych formacjach, ale tylko taka, która w wymiarze faktycznym będzie polegała na zwalczaniu wszelkich przejawów sprzeciwu wobec rządzącej wówczas klasy politycznej, realizująca jej cele polityczne i naruszająca podstawowe prawa i wolności człowieka. Nie będzie więc taką służbą służba polegająca na zwalczaniu pospolitej przestępczości kryminalnej (nie politycznej), która choć także jest służbą na rzecz państwa, to jednak nie ma na celu umacniania totalitarnej funkcji państwa lecz tylko (aż) zapewnienie obywatelom bezpieczeństwa w zakresie, np. ochrony życia, zdrowia lub mienia. Taka służba nie jest służbą na rzecz totalitarnego państwa. Jednocześnie należy wykazać, że funkcjonariusz w swojej służbie w czasach PRL naruszył podstawowe prawa i wolności innych osób, zwłaszcza osób walczących o niepodległość, suwerenność i wolną Polskę. Jeśli nie zostanie to dowiedzione, a ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na organie emerytalnym, wówczas były funkcjonariusz nie będzie miał automatycznie obniżonego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze, należy podnieść, że z ustaleń wynika, iż okresie służby zajmował stanowiska:

- od 16.09.1978 – K. (...) S., Wydział Paszportów, referent
- od 1.08.1979 - K. (...)S., Wydział Paszportów, młodszy inspektor
- 1.10.1979 – 20.05.1982 – (...) L., słuchacz
- od 21.05.1982 – K. (...) S. do dyspozycji komendanta
- od 1.06.1982 - K. (...) S., Wydział Paszportów, inspektor
- od 1.12.1982 - K. (...) S., Wydział V, inspektor
- od 1.05.1983 - K. (...) S., Grupa (...), inspektor
- od 1.11.1983 - (...) S., Grupa (...), starszy inspektor-
- od 1.12.1986 – W. (...) S., Wydział Paszportów, inspektor
- od 31.07.1990 – W. (...) S., starszy inspektor.

Do zakresu działań Biura paszportów należało, m.in. wystawianie i wydawanie dokumentów paszportowych, wyrażanie zgody lub udzielanie opinii odnośnie m.in. wiz wjazdowych, osiedlenia, azylu, wydalania, rozpatrywanie odwołań w sprawach paszportowych, uczestniczenie w operacyjnym zabezpieczeniu międzynarodowej wymiany osobowej, prowadzenie ewidencji osób wyjeżdżających do krajów kapitalistycznych i przyjeżdżających z tych krajów obywateli polskich, zakładanie, aktualizowanie i przechowywanie akt paszportowych, prowadzenie ewidencji zastrzeżeń wyjazdów.

Pion V SB realizował zadania operacyjne związane z ochroną ustroju PRL w najważniejszych zakładach przemysłowych i budowlanych oraz gospodarki komunalnej, spółdzielczości pracy, przedsiębiorstwach handlowych oraz komunikacyjnych, obiektach łączności i urzędach administracji. Chroni je m.in. przed sabotażem dywersją, zorganizowaną działalnością antysocjalistyczną i inną szkodliwą działalnością polityczną, zakłóceniami powodowanymi konfliktami społecznymi.

W okresie służby J. W. posiadał pozytywne opinie, był oceniany jako funkcjonariusz zdyscyplinowany, samodzielny, obowiązkowy, przejawiający inicjatywę. Nie był karany dyscyplinarnie. Od 1991 roku pracował w Policji na stanowisku dzielnicowego, a następnie w Wydziale PG KWP.Z protokołu warunków służby wynika, że służbę pełnił na stanowiskach administracyjnych oraz operacyjnych, brał udział w służbach zewnętrznych w zabezpieczaniu ładu i porządku publicznego, uczestniczył w patrolach, zasadzkach, pościgach

ORGAN EMERYTALNY NIE ZGŁASZAŁ ŻADNYCH WNIOSKÓW DOWODOWYCH, MAJĄCYCH NA CELU WYKAZAĆ OKOLICZNOŚCI PRZECIWNE. Organ nie wykazał, że mąż wnioskodawczynie dopuszczał się czynów naruszających podstawowe prawa i wolności człowieka, nie przedstawił konkretnych osób pokrzywdzonych bezprawnie przez danego funkcjonariusza, nie przedstawił dowodów, że mąż wnioskodawczynie w sposób oczywisty wspierał, propagował, utożsamiał się z zasadami państwa totalitarnego. W ocenie Sądu pełnienie służby w tej konkretnej jednostce nie przesądziło w tym konkretnym przypadku, że mąż wnioskodawczynie dopuścił się przestępczej działalności, tym bardziej, że po 1990 r. nie został wydalony ze służby i kontynuował służbę w Policji.

Zgodnie natomiast z uchwałą nr 69 RM z dnia 21.05.1990 r w sprawie trybu i warunków przyjmowania byłych funkcjonariuszy SB do służby(...) /MP z 1990 poz. 159/, decydowało o tym to, że funkcjonariusz:

- w toku dotychczasowej służby nie dopuścił się naruszenia prawa
- wykonywał swoje obowiązki służbowe w sposób nienaruszający praw i godności innych osób
- nie wykorzystywał stanowiska służbowego do celów pozasłużbowych.

Mając powyższe na uwadze w punkcie 1 sentencji wyroku Sąd zmienił zaskarżoną decyzją na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc i nakazał pominięcie art. 24 a ustawy z 2016 roku co, oznacza konieczność przeliczenia renty rodzinnej wnioskodawczynie według zasad uprzednio obowiązujących od daty wskazanej w zaskarżonej decyzji, tj. od 1 października 2017 r.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U. z 2015r., poz. 1800).